

de aller vigtigste Polititilhold, nemlig dem, der angaae Løsgængere eller Personer, som man frygter for kunne henfalde til Løsgængeri; Løsgængeritilhold komme slet ikke den nye Criminal- og Politiret ved — ja, det er høist besynderligt, som jeg forleden Aften tillod mig at bemærke; thi netop af alle Forselsler synes Løsgængeri- og Vekkerisager, at frembyde det aller simpliste Emne for offentlig og mundtlig Behandling, især for den Art af offentlig og mundtlig Forhandling, som maa være paatænt i Lovbøstet, og hvad jo, ret beseet, i Grunden ikke vil sige Andet end en aldeles summarisk Behandling og Afgjørelse. — Men en meget vigtigere Betragtning er, at § 4, der aabner Rækken af de Bestemmelser i Lovbøstet, der omhandle de nye Domstole, de to nye Politidivisioner, slet ikke giver Regler for, hvorledes disse to Tribunaler i Almindelighed skulle gribes, eller, for at jeg skal betjene mig af et jevnere Udtryk, hvorledes Sagerne i Almindelighed komme ind til Behandling for samme. Paragraphen indskrænker sig udtrykkeligen til at give en Regel for „disse sidste Sager, som § 4 staaber, nemlig Tilholdsager og Sager angaaende Misbrug af Politimagten. „Disse sidste Sager“ er der givet Regel for, men for alle de andre Sager, for den store Hovedmasse er der slet ikke givet nogen Regel. Vil man nu sige, at det alene er en lille fornemlig Mangel, saa siger jeg, at det er en meget væsentlig Mangel; thi i det Dieblit vi stabe nye Domstole, der ere bestemte til at virke hurtigt og prompte, er det meget vigtigt, at hele Apparatet bliver gjort hensigtsmæssigt og let. Nutildags er Apparatet — og det vil jo vedblive, naar ingen nye Regler opstilles — meget besværligt; Gangen er nemlig følgende: en Politirapport er optagen, den gaaer fra Politidirecteuren til Retten, i visse Tilfælde igjennem Grundlovsprotokollen; er dette ikke Tilfældet, er der nemlig ikke Spørgsmaal om Anhøvelse, om Præstedeeret, saa gaaer den fra Politidirecteuren til Justitiarius, fra Justitiarius til Justitscontoret, hvor Sagen registreres og gives Nummer, og først fra Justitscontoret kommer den endelig til Afdelingen. Det er en lang Vej, der medtager megen Tid og meget Skriveri. Hvormeget simplere og

naturaligere vilde det ikke være, om Paragraphen, der giver Regler for visse Politisager, havde givet en almindelig Regel for alle og skabt et let og brugbart Apparat. Disse „sidste Sager“ gaae, naar de komme fra Politidirecteuren, lige til Afdelingen; det er muligt, at det ogsaa er Meningen med de andre, men det staar intetsteds i Loven, man maa formode det Modsatte, og efter den nuværende Lovgivning har jeg paavist for det høie Thing, at Apparatet er meget besværligt. Det forekommer mig saaledes, at alle de 4 Paragrapher, idetmindste de 3 af de 4, som jeg hidtil har omtalt, trænge til moden Overveielse.

Justitsministeren: Det Billede, som den ærede Landstingsmand, der nu havde Ordet, har givet af Criminal- og Politirettens store Virksomhed, alle de Besværligheder, der hvile paa den, hvorledes enhver enkelt Afsejfor maa være belævet paa til enhver Tid at være rede til at kunne overtage sit Embede — dette hele Billede er i mange Punkter malet med særdeles stærke Farver. Jeg vilde være fristet til med Hensyn til de fleste af disse Punkter at sige, at jeg vel ikke vil beskrive, at der ligger Noget til Grund for dem, men at den Fremstilling, som den ærede Landstingsmand gav af dem, i Virkeligheden ligger langt borte fra Virkeligheden. Alle disse statistiske Oplysninger, som den ærede Landstingsmand anførte, have i det Væsentlige været mig velbekjendte; de ere blevne mig meddeelte i alt Væsentligt, medens jeg var beskæftiget med Udarbejdelsen af det Lovforslag, der blev forelagt, og alle de Betænkeligheder, der fra mange Sider ere blevne gjorte gjældende og hvorefter det, naar Rettens Virksomhed nu uviljedes, saaledes som Loven, tilsigter, vilde komme til at see reent forkeert ud med Arbejdsvirksomheden i Criminal- og Politiretten, have ligeledes været mig tilstrækkelig bekjendte. Der kan Ingen mere end jeg erkjende, at Criminal- og Politiretten bør være saaledes indrettet, at den indtager en Stilling som den, den ærede Landstingsmand anseer det for rigtigt at der bliver den anvist. Men den vil ogsaa kunne indtage en saadan Stilling, uden at der dog bliver Spørgsmaal om at betragte dens Medlem-